

VÉGH GYÖRGY:

CSÖNDES ÜNNEPI VERS

Mécs Imrénének

Ó csönd, te értem oly gyakorta jöttél,
mint hűvös éj a fülledt est után
s itt vagy te most is, elcsitult a lárma,
megleptél szent Karácsony alkonyán.

Besurrantál hozzám, miként a tolvaj,
de mégsem üzlek el, magam vagyok,
vigasztalj hát, mesélj, ha már szobámba
nem tévednek be csöngős angyalok.

Úgy várom őket, jobban mint a gyermek,
lám, én is nyitva hagytam ablakom,
s hiába, nem jönnek ők szobámba:
nem áll virgonc fenyő az asztalon.

Nem jönnek ők hozzám se most, se máskor,
bárhogy várom Karácsony alkonyán,
hiszen gazdag vagyok, gazdag, de árva:
apám megőrült és meghalt anyám.

Gazdag vagyok. Anyám rám hagyta kincsét:
én némán élek itt, s ha bántanak,
csak tűröm álmosan, és néha sírok,
akár a bűvös, lomha kispatak.

Gazdag vagyok. Nem kell arany, se gyémánt,
nélkülük is boldog az életem,
s ha fázom, vagy ha nincs mit ennem, akkor
apám színes lepkéit kergetem.

Barátaim most messze-messze vannak,
te vagy ó csönd, te vagy csak énvelem,
s egy kósza árnyék, holt Aranka árnya,
ki éji órán néha megjelen.

Ó csönd, ne menj most el, ne hagyj el engem,
félek; nagyon-nagyon magam vagyok,
vigasztalj hát, becézz, ha már szobámba
nem tévedtek be csöngős angyalok.